

SLADKÝ ŽIVOT

Amanda Cinelliová
Pouštní
hvězdy

AMANDA CINELLIOVÁ

POUŠTNÍ HVĚZDY

PŘEKLAD

PETRA JELÍNKOVÁ

Milá čtenářko,

tak si občas říkám, jestli by naše realita s problémy, co uvařit v neděli na oběd a jestli náhodou nekončí platnost kuponu v tramvajence, připadla takovému arabskému šejkovi nějak zvlášť romantická... Hned dvě z knih, které Vám přináším tento měsíc, se totiž odehrávají v poušti, hlavní hrdina je šejk, a je to ne-u-vě-ři-tel-ně romantické...

Přišla by ale taková poušť romantická i tomu šejkovi, kdyby si o ní četl?

Možná by se z toho dala udělat nějaká obecná definice romantiky. Musí se to odehrávat někde, kam se čtenář jen tak nepodívá.

Trochu přeháním. Pro příběhy, které pro Vás vybírám do edice Sladký život a Sladký život Duo, platí těch kritérií více. V zásadě jde o výjimečné příběhy výjimečných lidí ve výjimečném prostředí.

Ale zase: Co je to výjimečný příběh? A kdo je to výjimečný člověk?

Samé otázky!

Nakonec to ale vlastně není tak důležité. Jde o to, aby se Vám příběh dobře četl.

A aby byl o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Amanda Cinelliová

POUŠTNÍ HVĚZDY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claiming His Replacement Queen

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Petra Jelínková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Amanda Cinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5141-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5142-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5143-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Radši bych umřela, než abych byla ještě o vteřinu déle tvou ženou!“

Chálil otevřel oči a plíce se mu bolestivě naplnily studeným a svěžím vzduchem. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že se nachází v elegantním královském letadle, daleko od vzteklých rudých písků a bezduché černé vody ze svého snu. Byl to jen sen. Chálil se opřel a díval se na strop, dokud se mu neuklidnil tep.

Jeho podvědomí se už dávno přestalo trápit veškerými detaily posledního rozhovoru s manželkou, než zemřela. Nebo tomu aspoň věřil.

Rozepnul si pás, vstal a protáhl si bolestivě ztuhlá ramena. Mohl se vyspat v některé ze tří luxusních ložnic na palubě, ale poslední dobou k němu spánek nepřicházel snadno a sny byly plné pomsty. Stejně sny ho trápily celý rok po manželčině smrti. Spouštěčem se stal stres a Chálil posledních pár týdnů rozhodně nebyl v klidu.

Zmáčknu tlačítko nad hlavou a okamžitě se u něj objevily dvě stevardky. Na tácu přinesly nahřáté ručníky a vodu s ledem a beze slova všechno umístily na nejbližší stůl.

Chálil vrátil sedadlo do vzpřímené polohy a natáhl se po šálku kávy.

„To bude všechno, děkuju,“ řekl ochraptěle. Vzhledl právě včas, aby viděl, jak sebou jedna z žen viditelně šklubla. Bojoval s nutkáním obrátit oči v sloup. Bez dalšího slova obě odspěchaly za záclonku a Chálil znovu osaměl. Přesně jak to měl rád.

Většina z jeho lidí ho dobře znala a nevěřila řečem, které se po smrti jeho ženy rozšířily. Ohavné, neuctivé pomluvy, které se snažil potlačit už od prvních dnů, co držel smutek. I tak se ale řeči dál šířily a on v očích ostatních zůstal mužem, kterého je třeba se bát.

Lidé ho měli za padoucha a on si uvědomil, že se mu to vlastně hodí. Nikdo ho nenutil do zdvořilostních konverzací, nemusel předstírat, že ho něco zajímá. Nepořádal žádné společenské události a na téměř žádné nechodil.

Aspoň donedávna.

Chálil otevřel počítač a prohlédl si nové články, které jeho tiskový tým dal minulý týden dohromady.

Nejromantičtější královský milostný příběh desetiletí, tvrdil jeden z titulků. Byl to sen každého zprávaře. Princezna Olivia z maličkého evropského království Monteverre se obrátila zády k titulu, aby se mohla provdat za muže, kterého její rodina považovala za nevhodného. Na fotce byl Chálilův nejlepší přítel Roman Lazarov, jak se vede za ruku s nádhernou zrzkou. Jaká krutá hra osudu, protože to byla žena, kterou si vybral za svou druhou manželku, aby splnil své ekonomické závazky. A oni mu ji sebrali před nosem, a navíc jeho nejlepší přítel.

Novou svatbu jako šejk nikdy neplánoval. Při prvním sňatku byl naivní mladík s naivními představami o budoucnosti. Netoužil najít ženu, která mu zlomí srdce, nehodlal se podřídít plánům, které si šeptaly jeho matka se sestrami, když si myslely, že je neslyší. Díky sestře měl dva silné synovce, kteří v sobě nesli krevní linii rodu Al Rázů, a tak věřil, že žádnou manželku nepotřebuje.

Nemohl ale popřít, že zvěsti, které obklopovaly manželčinu smrt, vrhají na království Zadžár špatný mezinárodní obraz. V jeho zemi vládl dvě desetiletí mír, jeho otec a dědeček dokázali malou blízkovýchodní zemi postavit na nohy a přivést zpět z pokraje zkázy. Chálil netoužil po slávě ani vlastních kapitolách v učebnicích dějepisu, ale nechtěl, aby se na něj pamatovalo jako na šejka, který tvrdou práci svých předků zničil.

Měsíce to pečlivě plánoval, aby uzavřel dohodu s Monteverre, jedním z nejstarších a nejzadluženějších království v Evropě. Tato dohoda by všechny jeho problémy vyřešila. On by zajistil jejich ekonomiku zdravou kapitálovou injekcí a na oplátku by získal věrné spojence zajištěné dokonalou nevěstou se skvělým vlivem na politiku i společnost.

Teď ale celý svět věděl, že se princezna vzdala svého titulu kvůli skandálu s ruským milencem. O zničených zásnubách s šejkem Zadžáru se v novinách naštěstí díky jeho týmu nepsalo. Jeho jméno se vůbec v médiích objevovalo málo a jeho fotky už vůbec ne.

Chálil za své soukromí štědře platil. A dobré na tom bylo, že je teď na cestě pro svou náhradní nevěstu a nikdo o tom neví.

O nejmladší princezně ze Sandovalu Chálil nic nevěděl, jen to, že spousta let studovala v Anglii a s návrhem na královský sňatek dlouho neváhala. Dokonce i souhlasila s podpisem zásnubní smlouvy bez toho, aby se vůbec osobně setkali. Chálil by měl být rád, že se mu plány daří, ale přesto mu tu něco nesedělo.

Požádal o manželství po dobu pěti let a pouze na papíře. Po uplynutí lhůty bude následovat hladký rozvod. Královská nevěsta mu poskytne dostatečný vhléd mezi evropskou šlechtu a pět let mu stačí, aby si napravil reputaci. A rozvody se přece dějí všude na světě, Zadžár není výjimkou. Přesto Chálil věděl, že si neoddechne, dokud neuvidí snoubenku osobně.

Zbytek letu strávil tichým přemýšlením a skoro si ani nevšiml, že přistáli, dokud pilot neoznámil, jaké je v Londýně počasí.

Byl už dávno květen, ale Chálil si cestou do limuzíny stejně musel zapnout límec na míru šitého vlněného kabátu. Byl rád, že se v letadle převlékl do evropského obleku. Jeho obvyklé bílé vlající róby se skvěle hodily do pouštního horka, ale ve vlhkých a studených podmínkách tohoto koutu světa moc dobře nesloužily.

V autě seděl šéf Chálilovy ochranky a tvářil se nervózně – Sádžíd nikdy nevypadal nervózně. Chálilovy instinkty se okamžitě naježily.

„Máme malý problém,“ řekl Sádžíd pochmurně.

Chálil na sobě nedal nic znát, zatímco mu věrný služebník popisoval události posledních čtyřadvaceti hodin. Nakonec zavřel oči a bojoval s touhou praštit pěstí do dveřního panelu.

„Takže si myslíš, že chce utéct?“

„Všechno na to ukazuje, pane.“ Po dlouhém tichu si Sádžíd tiše odkašlal. „Pokud mi dáte rozkaz, nechám princeznu okamžitě sebrat a naložit do letadla.“

„Takže tví muži ji sledují?“ zeptal se Chálil tiše a nemohl uvěřit, že se historie zase opakuje.

„Hlídadají ji, ale ona o jejich přítomnosti netuší.“

Chálil přikývl a přejel si rukou lehké strniště. Už jednou uvěřil králi Fabianovi a spálil se, ale tentokrát to bude jiné. Poslal do Londýna svou osobní sekretářku s oficiálními dokumenty a zajistil, že je Její Výsost podepíše osobně. Udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby získal její naprostý souhlas, než vstoupí do právního svazku, který ochrání jeho investice. Pokud teď dívka ze svatby vycouvá, pokuty přivedou její království do hrobu.

To si snad uvědomuje, ne?

Chálil se samozřejmě připravil i na eventualitu, že jí to bude jedno. Bez ohledu na všechno je ale teď jeho

snoubenkou a v Zadžáru to prakticky znamená, že je už jeho ženou. Chálil má povinnost zajistit její bezpečí. Princezna Cressida chce možná z manželství vycouvat, ale bůh ho zatrať, aby za ní posílal někoho jiného než sebe samotného.

„Já to zvládnu sám,“ řekl s klidem, který necítil.
„Zavezte mě za ní.“

Exkluzivní klub byl pro většinu Londýňanů tajemstvím, skrytým za černými nepopsanými dveřmi v georgiánském městském domě v Mayfair. Chladný vítr se otřel Cressidě Sandovalové o kůži, když vystoupila na chodník a vzhlédla ke zdobné fasádě domu. Nutkání zahodit všechny plány a vrátit se do vyhřátého interiéru limuzíny bylo příliš silné. Frank, její věrný šofér, který jí sloužil už pět let, nebyl rád, že musí čekat venku a dal svůj nesouhlas najevo tím, že za ní hlasitě práskl dveřmi.

„Výsosti, určitě nechcete, abych vás doprovodil dovnitř?“ Mluvil potichu a popotahoval se za kravatu.

Cressida při tom oslovení strnula. Titul se vůbec nehodil ke čtyřiaadvacetileté dívce, která hledá večerní povyražení. Měkce se nadechla a připomněla si, že její svoboda záleží pouze na diskrétnosti řidiče.

„Nikdy dřív jsem tě o laskavost nežádala.“

Frank zavrtěl hlavou a opřel se o auto.

„Pět let vás vozím z domova do Oxfordu a zpátky jako hodinky. Poslední den práce a vy se rozhodnete způsobit mi infarkt.“

„Dvě hodiny o samotě, Franku. Víc přece nechci.“ Cressida chápala jeho obavy. Frank přijde o práci, pokud se jí za jeho hlídky něco stane. Pokud by se trochu vyznala, vzala by si taxík, ale princezny si taxíky neberou ani se bez doprovodu uprostřed noci neplíží do tajných klubů. Musela se vyhnout dvěma bodyguardům a uprosit Franka, aby ji sem zavezl a počkal venku. Až

čas vyprší, vrátí se zpátky do reality. Do dusivé reality, která pohltila její život.

V uších jí pořád duněl otcův hlas.

„*Politicky výhodné... královská povinnost... pro dobro království...*“

Zítřka se ještě jednou stane princeznou Cressidou Sandovalovou a vrátí se do království po pěti letech dobrovolného exilu. Její otec, král Monteverre, si bez zájmu vyslechl její chabé argumenty o doktorátu z evropských jazyků, na který se zapsala, a o místu asistentky vyučujícího, které získala.

„Princezny neučí, Cressido,“ řval na ni svým běžným způsobem. „A šejk bude mít určitě hromady starých zaprášených knih, do kterých můžeš zabořit nos, nebo co jsi to vlastně těch posledních pět let dělala.“

Šejk. Budoucí manžel.

Přece nebude nervózní kvůli nějaké obchodní dohodě. Odslouží si pět let, jak říkal otec. Ohromně romantické. Ne, že by romantika v jejím životě někdy hrála nějakou roli, ale stejně... Cressidě bylo v Londýně dobře, nebyla tu na očích veřejnosti. Opravdu je připravená stát se královnou?

Zaplavila ji nová vlna adrenalinu, když se pohledem setkala s velkým mužem u vchodu do klubu. Zašeptala mu heslo a on bez komentáře otevřel dveře. Za nimi se objevil měkký rudý koberec a elegantní chromované zábradlí, které vedly dolů do podzemí. Dívka se na chvíli zarazila a hrud' jí stiskl strach z neznámého. Zdola se jako zpěv sirény linula tichá hudba a hovor.

Tohle je moje poslední noc v Londýně, připomněla si, a vstoupila na první schody. Dlužila tu zkušenost sama sobě, chtěla ochutnat svobodu, kterou tak hloupě brala za samozřejmou předtím, než se její tvář objevila ve všech světových novinách.

Cressida měla pocit, že se kolem ní stahují zdi, zatímco se podepisovala na každý dokument, který před

ni položili, a kontrola nad vlastním životem jí proklouzávala z prstů. Možná proto se poprvé v životě chovala impulzivně. Přemohla ji potřeba jít někam, kde to nezná, a být ještě na pár krátkých hodin anonymní, než udělá správnou věc.

Protože co se týkalo jejích královských povinností, ona vždycky dělala, co po ní chtěli. Ať se jí to líbilo, nebo ne.

Od onoho osudného telefonátu se svým otcem se cítila jako na jehlách. On věděl, že Cressida udělá, co se po ní chce, i kdyby to nechtěla. Ona to věděla taky. Vždy na sobě cítila tlak, aby se vyrovnala starším sestřím. Šlo tam o víc než jen o obyčejnou sourozeneckou rivalitu. Otec jí vždy dával jasně najevo, že je jeho nejméně oblíbenou dcerou, kterou pouze toleruje. Myšlenky jí potemněly, když si vzpomněla na ten osudný den, kdy jí bylo dvanáct let a ona se dozvěděla, proč to tak je...

Zastavila se na konci schodiště, zahlédla svůdnou blondýnku v rudé róbě a zhluboka se nadechla, když si uvědomila, že je to její vlastní odraz. Temně plavé lokny jí v měkkých vlnách splývaly podél tváře, konečně vysvobozené z obvyklého copu. Brýle s černými obroučkami nahradily kontaktní čočky. Džínsy a tenisky byly pryč, dnes si oblékla stylové rudé šaty a střevíčky s příliš vysokými podpatky, než aby se v nich cítila pohodlně. Věnovala svému outfitu víc úsilí než své nejnovější vědecké práci. Výzkumy jí šly, ale praxe bála. A když tam najednou stála její podivná, téměř krásná verze, obruče kolem hrudi povolily a ona ucítila trochu té svobody, po které toužila.

Klub byl uvnitř prostorný, mnohem větší, než co byste od úzkého průčelí budovy čekali. Výzdoba se nesla v moderním duchu s náznakem lesku starého světa. Ze stropu visely křišťálové lustry a na malém jevišti v koutě hrála živá džezová kapela a středem prostoru

se táhl oboustranný bar obložený zrcadly. Bylo to jako vstoupit do černobílého filmu.

Cressida přistoupila k baru tak sebejistě, jak jen dokázala, a ignorovala bolestivý tlukot srdce, které cítila až v hrdle.

Hudba byla rychlá, ale smyslná, a zpěvem ji doprovázela chraplavá zpěvačka ve skandálně krátkých šatech a rukavicích k loktům. Cressida vklouzla na barovou stoličku a prohlédla si řadu krásných, ale znuděných lidí, kteří také posedávali u baru. Bezjmenný tajný bar byl známý svou VIP klientelou, protože jim dokázal zajistit aspoň závan anonymity, což Cressida vyslechla od svých bodyguardů. Paparazzi mají vstup zakázán.

Byla sice noc uprostřed týdne, ale klub praskal ve švech a všude kolem se zmítala tančící těla. Cressida pozorovala, jak jedna slavná blondatá zpěvačka vstala od stolu a začala lidi kolem sebe polévat drahým šampaňským. Skupina mužů a žen se pod exkluzivní sprškou pustila do tance, smáli se a zpívali spolu s hudbou.

Cressida si uvědomila, že se také usmívá. Celé jí to přišlo zvláštní. Kdyby si opravdu chtěla užít svobody, vstala by a pustila se do tance s nimi. Nikdo by ani nemrkl. Ten nápad přišel a zase odešel a ona se posadila na vzdálený konec baru, pohodlně na okraji dění.

Brzy bude potřebovat povolení, aby mohla tančit na veřejnosti.

Samozřejmě může sňatek odmítnout. Není to přece žádné středověké drama, kdy ji proti její vůli odvedou. Cressida zbožňovala prostý život, který si zařídila v Londýně, ale samozřejmě věděla, že jako členka královské rodiny nesmí vzít placenou práci. To znamená, že nikdy nebude obyčejná asistentka vyučujícího, jakkoliv by se jí to líbilo. Má povinnost sloužit monteverskému lidu.

Objednala si bílé víno, na nic jiného neměla odvalu. Občas si dala skleničku k večeři, ale nikdy víc. Alkohol

jí otupoval smysly a to její ukázněné povaze neslušelo. Pomalu se napila a připadala si jako v moři lidských těl. Vzpomněla si na sebe jako na mladou dívku, která si přála být sebejistější a přirozenější ve své roli princezny. Vždycky si připadala jiná než její sestry. Vedle jejich krásy působila jako typická šedá myš. A pak se jednoho dne všechno změnilo a ona se prostě přestala snažit. Našla útěchu ve své nenápadnosti, kde se cítila bezpečněji a kde ji nikdo moc nezkoumal...

Přišla ses sem cítit svobodně a schováváš se v rohu a lituješ se. Cressida se kousla do rtu, zatočila ve sklenici zlatavou tekutinou a sledovala hru světel ve víně. Najednou si všimla stínu a ucítila lahodnou vůni hřejivé pánské kolínské.

Vzhlédla...

Proboha.

Ani ne metr od ní stál vysoký, tmavý a tak pohledný muž, že se to ani nedalo popsat. Měl široká ramena, byl exotický a jednoduše dech beroucí. Dívka ztěžka polkla, když se jeho tmavé oči potkaly s jejíma. Nepohnul se a dlouho vůbec nepromluvil, dokud rozechvělým hlasem neřekla: „Můžu vám pomoci?“

Přes tvář mu přelétlo mírné překvapení a Cressidu napadlo, že si ji možná spletl s někým jiným. Sjel pohledem na její dlouhé nohy zkřížené pod stoličkou a podíval se jí zpátky do tváře. Cressida doufala, že se spletl, že možná odejde a ona se bude moct znovu normálně nadechnout.

„Čekáte někoho?“ ukázal na prázdnou stoličku vedle ní. Měl hluboký a chraplavý hlas s přízvukem.

„Ne, jsem tu sama,“ řekla rychle a pak se lekla, jestli nezněla moc toužebně. „Chci říct, ta stolička je vaše. Jestli ji chcete. No... moje rozhodně není.“

Zrudla. Blábolí jako nějaká hlupačka.

Následovalo napjaté ticho, kdy cizinec mírně přimhouřil oči, jako by čekal, že dívka ještě něco dodá.

Cressida se zamračila a nepřítomně přejela dlaní po sklenici a střelila přitom po záhadném cizinci postranním pohledem. Kousla se do spodního rtu a srkla si vína, aby si zchladila náhle horké hrdlo. Byl krásný, to se nedalo popřít – měl mahagonově teplou pleť a čelist mu pokrýval stín strniště.

Stín začínal na čelisti a pokračoval dolů po silném hrdle a mizel v otevřeném límci dokonale bílé košile. Košile, která zakrývala ta nejširší ramena, jaká kdy v životě viděla...

Vyjela pohledem k jeho tváři a všimla si, že ji pořád sleduje. Lekla se, ostře se nadechla a zalkla se douškem vína. Prudce se rozkašlala a je matně si všimla kapesníku, který se jí objevil v periferním vidění. Modlila se, aby se jí neroztekla řasenka. Další ponížení by už nesnesla.

Pak strnula, protože cizinec jí do ruky vtiskl sklenici vody a jeho prsty se jí na okamžik otřely o kůži. Studená voda jí uklidnila rozbolavělé hrdlo i přehřátý mozek.

Cressida zvedla hlavu a uviděla, že se cizinec přesunul na židli hned vedle ní. Z téhle blízký viděla v jeho tmavě hnědých očích zlaté flíčky. Pozoroval ji tak intenzivně, že si připadala jako v záři reflektoru. Bylo jí příliš horko a cítila se odhaleně.

„Děkuju,“ vyprskla a přinutila se pohlédnout mu do očí. „Za tu vodu.“

„Je mi potěšením.“ Nespustil z ní zrak. „Niméné se teď domnívám, že by ode mě bylo nezodpovědné nechat vás bez dozoru, dokud si ten drink nevypijete.“

„Asi vám připadám směšná,“ zasmála se Cressida a cítila se v jeho přítomnosti doslova oslepená.

„To je poslední slovo, které bych použil,“ pravil hedvábně a naklonil hlavu na stranu.

Dívce se podařil slabý úsměv a znovu se v duchu ptala, proč se posadil zrovna k ní. Muži jako on nikdy neměli zájem o ženy jako ona, takže jí to připadalo